

Copile, te du...

Gabriel Cristea

Un caier de vânt - pe pământ -
cu suflet și-opinci ca de sfânt,

rotindu-se moale,-a suit
în pod țărănesc părăsit.

Fuioare de pleavă și gând
pe grinzi nemureau lunecând,

iar raze din sparte uluci
jucau ca prin vis de năluci.

Miroase-a baladă, a grâu
și-a coamă de cal fără frâu,

a fânuri și-a floare de tei,
a lume ascunsă de zmei.

Răzbate un glas de bunici,
cu ochi minunați de arici:

„Copile, te du, că-i târziu,
iar drumul e lung și pustiu!"...

Rotindu-se moale-a plecat
din pod țărănesc și din sat,

cu tălpile goale, de sfânt,
un caier de vânt - în pământ.